

นายจ้างมีกำหนด ๑ ปี นับแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๔๙ - ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๐ แสดงว่าโจทก์เป็นบุคคลที่รัฐได้จัดทำฐานข้อมูลแสดงตัวบุคคลรวมทั้งรายละเอียดที่ต้องการตามความจำเป็นเพื่อความมั่นคงของประเทศไว้แล้ว นาย ว. นายจ้างผู้เป็นนายจ้างสามารถใช้หลักฐานดังกล่าวไปลงทะเบียนได้ โจทก์จึงเป็นผู้ได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติทดแทน พ.ศ. ๒๕๓๗ และมีสิทธิได้รับเงินทดแทนจากกองทุนเงินทดแทนได้สำหรับเรื่องการจ่ายเงินสมทบเข้ากองทุนเงินทดแทนเป็นหน้าที่โดยตรงของนายจ้าง หากไม่ดำเนินการก็ต้องเสียเงินเพิ่มและรับโทษอาญา กรณีจึงไม่อาจอ้างว่านายจ้างไม่จ่ายเงินสมทบเข้ากองทุนเงินทดแทนมาปฏิเสธสิทธิของโจทก์ซึ่งเป็นลูกจ้าง ทั้งพระราชบัญญัติทดแทน พ.ศ. ๒๕๓๗ ไม่มีบทบัญญัติจำกัดเงื่อนไขการเข้าถึงสิทธิในการได้รับเงินทดแทนจากกองทุนเงินทดแทนว่าลูกจ้างจะต้องยื่นแบบเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาให้แก่ประเทศไทยเสียก่อน ดังนั้นการที่สำนักงานประกันสังคมออกหนังสือที่ รส ๐๗๑๑/ว ๗๕๑ กำหนดว่าแรงงานต่างด้าวจะมีสิทธิได้รับเงินทดแทนจะต้องมีหลักฐานว่านายจ้างจ่ายเงินสมทบเข้ากองทุนในอัตราไม่ต่ำกว่าค่าจ้างขั้นต่ำและแรงงานต่างด้าวต้องยื่นแบบเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา จึงไม่ชอบด้วยพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๕๓๗ **แต่สำนักงานประกันสังคมจังหวัดเชียงใหม่อาศัยแนวปฏิบัติตามหนังสือที่ รส ๐๗๑๑/ว ๗๕๑ ที่ไม่ชอบออกคำสั่งปฏิเสธสิทธิไม่ให้โจทก์ขอรับค่าทดแทนจากกองทุนเงินทดแทนจึงไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๕๓๗** และการที่คณะกรรมการกองทุนเงินทดแทนมีมติจำหน่ายเรื่องที่โจทก์อุทธรณ์คำสั่งเรียกกร้องค่าทดแทนส่วนที่ขาดก็ไม่ชอบด้วยพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๕๒ พินักษาเพิกถอนคำวินิจฉัยคณะกรรมการกองทุนเงินทดแทน โดยให้โจทก์มีสิทธิได้รับเงินทดแทนรายเดือน ตามมาตรา ๑๘ (๑) เดือนละ ๒,๔๑๘ บาท จำนวน ๔ เดือน ๒๐ วัน จากกองทุนเงินทดแทน